

[Anne Grete Holmsgård]

ikke være der. Derfor er det vigtigt, at det af mærkningen fremgår, at stoffer som disse ikke bør anvendes, før man har sikret sig, at man har en vejledning i beskyttelsesforholdsregler i hånden og har gennemlæst den, så man ved, hvordan man udsætter sig selv for mindst mulig risiko ved anvendelsen af disse stoffer.

Med hensyn til den del, der handler om EF, er det jo rigtigt nok, at man ikke kan bruge artikel 100 A nu. Jeg er ligesom hr. Gade lidt skeptisk over for, hvor meget vi når ad den vej. Jeg synes da, det er glimrende at prøve, men det vigtigste er at beslutte, at vi under alle omstændigheder vil have en mærkning af disse stoffer, uanset det hundslagsmål, man kommer ud i. Jeg er enig med hr. Gade i, at når vi står med et nyt direktiv efter artikel 100 A i hånden, så kommer vi ud i et hundslagsmål, for hvorfor skulle EF pludselig acceptere, at det nu ikke er 22, men 200 eller 208 stoffer, der er kræftfremkaldende? Vi har diskuteret det så mange gange i løbet af vinteren og det tidlige forår her, så det kan der ikke siges så meget nyt om.

Jeg synes, det er glimrende, at miljøministeren vil komme med en redegørelse tidligt i den kommende samling eller måske allerede inden samlingen, men egentlig tror jeg ikke, at der er noget i vejen for at vedtage princippet her. Det er jo et beslutningsforslag, det er ikke en egentlig lovgivning i første omgang. Det ville være meget rart at få princippet slået fast, nemlig at man mener, at der skal foretages mærkning af kræftfremkaldende stoffer. Jeg ser i øvrigt frem til ministerens redegørelse.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er også enig i forslagets intentioner, at kræftfremkaldende stoffer skal mærkes. Det er der ingen tvivl om at det er rigtigt at nå frem til. Spørgsmålet er alene, hvordan man bedst får det gjort, således at det har den rigtige og bedste virkning. Det er klart, at en mærkning af 208 stoffer, som forestår umiddelbart, kan indebære visse problemer. Alene den omstændighed, at sundhedsstyrelsen kan have betænkeligheder, bør mane til, at vi tænker os om i retning af, hvordan den bedst mulige udformning af det bliver.

Vi er enige i, at det må være rigtigt, at vi får miljøministerens redegørelse først i næste samling med ind i billedet, og at det så kan være en yderligere indfaldsvinkel til, at man får taget fat på problemerne, således at mærkningen af kræftfremkaldende stoffer bliver en realitet for borgerne.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet kan også tilslutte sig, at kræftfremkaldende stoffer bliver mærket. Det forekommer ærlig talt lidt mærkeligt med de store uoverensstemmelser, der er med hensyn til antallet af kræftfremkaldende stoffer. Jeg kan se her, at der er 208 stoffer, som Det internationale Kræftforskningsinstitut mener skal mærkes, mens miljøstyrelsen har foreslået at lade 32 stoffer og stofgrupper mærke. Nu kan jeg se, at miljøministeren er gået. Jeg troede ærlig talt, at miljøstyrelsen var kritisk nok i sin gennemgang af de stoffer, men det er den åbenbart ikke.

Fremskridtspartiet er ikke medlem af miljøudvalget, derfor kan vi ikke nærmere følge arbejdet, men principielt er vi enige i, at stoffer, der er kræftfremkaldende, skal mærkes.

Camre (S):

Jeg vil indlede med at sige tak for den altovervejende, brede tilslutning, der har været til vores forslag. Tilslutningen var måske mindst hjerteligt udtrykt fra ministerens side, idet han gav udtryk for, at der var holdninger i sundhedsstyrelsen og i miljøstyrelsen, som gik i retning af, at dette måske ikke lige var metoden.

Det er jo rigtigt, som ministeren siger, at spørgsmålet har været drøftet i miljø- og planlægningsudvalget, og det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi har været meget forbeholdne over for den tilkendegivelse, der kom fra EF, senest da direktivet i november 1985 blev vedtaget, og hvor jo kun halvdelen af de stoffer, miljøstyrelsens embedsmænd mødte op med, kunne anerkendes som noget, EF ville støtte mærkningen af.

Ministeren har gentagne gange givet udtryk over for os for, at nu skulle sagen sandelig også have en hurtigere behandling, og at vi ikke ville affinde os med, at man fra EFs side ikke ville gå ind for alle de stoffer, vi fandt det relevant at mærke. Og nu skal vi